

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2019. gada 19. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Elektroenerģijas iekšējais tirgus – Kopīgi noteikumi – Direktīva 2003/54/EK – 3. panta 2. punkts – Direktīva 2009/72/EK – 3. panta 2. punkts – Sabiedriskā pakalpojuma saistības – Jēdziens – Valsts tiesiskais regulējums – Energoefektivitātes programmu finansēšana – Elektroenerģijas ražotāju noteikšana – Obligātās iemaksas

Lietā C-523/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Audiencia Nacional* (Valsts mēroga lietu tiesa, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 9. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 8. augustā, tiesvedībā

Engie Cartagena SL

pret

Ministerio para la Transición Ecológica, iepriekš – ***Ministerio de Industria, Energía y Turismo***,

piedaloties:

Endesa Generación SA,

EDP España SAU,

Bizkaia Energía, SL,

Iberdrola Generación SAU,

Tarragona Power SL,

Bahia de Bizkaia Electricidad SL,

Viesgo Generación SL,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*] (referents),

ģenerālvokāts: Dž. Hogans [*G. Hogans*],

* Tiesvedības valoda – spāņu.

sekretārs: R. Skjāno [*R. Schiano*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 13. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Engie Cartagena SL* vārdā – *G. Martínez-Villaseñor* un *G. Rubio Hernández-Sampelayo*, *abogados*, kā arī *A. Cano Lantero*, *procuradora*,
- *Endesa Generación SA* vārdā – *J. J. Lavilla Rubira*, *abogado*,
- *EDP España SAU* vārdā – *J. Expósito Blanco*, *abogada*,
- *Bizkaia Energía SL* vārdā – *J. Abril Martínez*, *abogado*, un *J. Briones Méndez*, *procurador*,
- *Iberdrola Generación SAU* un *Tarragona Power SL* vārdā – *J. Giménez Cervantes* un *F. Löwhagen*, *abogados*,
- *Bahia de Bizkaia Electricidad SL* vārdā – *F. González Ruiz*, *procuradora*, kā arī *J. García Sanz* un *D. Sarmiento Ramírez-Escudero*, *abogados*,
- Spānijas valdības vārdā – *A. Rubio González*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *O. Beynet*, *I. Galindo Martín* un *E. Sanfrutos Cano*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 19. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/54/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 96/92/EK atcelšanu (OV 2003, L 176, 37. lpp.) 3. panta 2. punkta, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.) 3. panta 2. punkta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Engie Cartagena SL* un *Ministerio para la Transición Ecológica*, iepriekš – *Ministerio de Industria, Energía y Turismo* (Ministrija pārejai uz ekoloģisku vides un enerģētikas modeli, iepriekš – Rūpniecības, enerģētikas un tūrisma ministrija, Spānija) jautājumā par tās iemaksas likumību, kura jāveic elektroenerģijas ražotājiem uzņēmumiem, lai finansētu valsts energotaupīšanas un energoefektivitātes rīcības programmu (turpmāk tekstā – “obligātā iemaksa”).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula (EEK) Nr. 1191/69

- 3 Padomes Regulas (EEK) Nr. 1191/69 (1969. gada 26. jūnijs) par dalībvalstu darbību sakarā ar saistībām, kuras parasti uzskata par sabiedriskajiem pakalpojumiem, dzelzceļa pārvadājumu, autopārvadājumu un iekšējo ūdensceļu pārvadājumu nozarē (OV 1969, L 156, 1. lpp.), 2. panta 1. punktā ir noteikts, ka sabiedrisko pakalpojumu saistības “nozīmē saistības, kuras attiecīgs transporta uzņēmums, ja tas būtu ievērojis savas komerciālās intereses, neuzņemtos vispār vai neuzņemtos tādā pašā mērogā vai ar tādiem pašiem nosacījumiem.”

Regula (EEK) Nr. 3577/92

- 4 Padomes Regulas (EEK) Nr. 3577/92 (1992. gada 7. decembris), ar ko piemēro principu, kurš paredz jūras transporta pakalpojumu sniegšanas brīvību dalībvalstīs (jūras kabotāža) (OV 1992, L 364, 7. lpp.), 2. panta 4. punktā ir noteikts:

“Šajā regulā:

[..]

- 4) “valsts pasūtījuma nodrošināšanas pienākums [sabiedrisko pakalpojumu saistības]” ir saistības, kuras attiecīgais [Eiropas Savienības] kuģu īpašnieks neuzņemtos vai neuzņemtos tādā pašā apjomā vai ar tādiem pašiem nosacījumiem, ja viņš ņemtu vērā savas komerciālās intereses;

[..].”

Direktīvas par iekšējo elektroenerģijas tirgu

- 5 Direktīvas 2003/54 3. panta 2. punktā bija noteikts:

“Pilnībā ievērojot attiecīgos Līguma noteikumus, īpaši tā 86. pantu, dalībvalstis uzņēmumiem, kas darbojas elektroenerģijas nozarē, var vispārējās ekonomiskās interesēs uzlikt sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, kuras attiecas uz drošību, tostarp piegādes drošību, piegādes regularitāti, kvalitāti un cenu, kā arī uz vides aizsardzību, tostarp energoefektivitāti un klimata aizsardzību. Šādām saistībām ir jābūt skaidri definētām, pārredzamām, nediskriminējošām, pārbaudāmām, un tām jāgarantē tas, ka visiem ES elektroenerģijas uzņēmumiem ir vienlīdzīga pieeja valstu patērētājiem. Attiecībā uz piegāžu drošību, energoefektivitātes un pieprasījuma attiecības pārvaldību un vides aizsardzības mērķu izpildi, kā minēts šajā punktā, dalībvalstis var ieviest ilgtermiņa plānošanu, ņemot vērā iespēju, ka sistēmai vēlēties piekļūt trešās personas.”

- 6 Direktīva 2003/54 tika atcelta ar Direktīvu 2009/72, sākot no 2011. gada 3. marta.

- 7 Saskaņā ar Direktīvas 2009/72 50. apsvērumu:

“Ir turpmāk jāpildinveido sabiedriskā pakalpojuma saistības, tostarp saistībā ar universālo pakalpojumu, un no tām izrietošās kopējās obligātās prasības, lai visiem patērētājiem, jo īpaši neaizsargātiem patērētājiem, nodrošinātu ieguvumus no konkurences un taisnīgām cenām. Sabiedriskā pakalpojuma prasības būtu jāinterpretē valstu līmenī, ņemot vērā situāciju attiecīgajā valstī[.] [D]alībvalstīm tomēr

būtu jāievēro [Savienības] tiesību akti. Savienības pilsoņiem un, ja dalībvalstis to uzskata par vajadzīgu, maziem uzņēmumiem vajadzētu būt iespējai izmantot sabiedriskā pakalpojuma saistības, jo īpaši attiecībā uz piegādes drošumu un saprātīgām cenām. [..]”

- 8 Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktā būtībā ir pārņemts Direktīvas 2003/54 3. panta 2. punkts, un tas ir izteikts šādi:

“Pilnībā ievērojot attiecīgos Līguma noteikumus, jo īpaši tā 86. pantu, dalībvalstis uzņēmumiem, kas darbojas elektroenerģijas nozarē, var vispārējās ekonomikas interesēs piemērot sabiedrisko pakalpojumu saistības attiecībā uz drošumu, tostarp piegādes drošumu, piegādes regularitāti, kvalitāti un cenu, kā arī uz vides aizsardzību, tostarp energoefektivitāti, enerģiju no atjaunīgiem avotiem un klimata aizsardzību. Šādas saistības ir skaidri definētas, pārskatāmas, nediskriminējošas, pārbaudāmas, un tās garantē, ka [Eiropas Savienības] elektroenerģijas uzņēmumiem ir vienlīdzīga piekļuve valstu patērētājiem. Attiecībā uz piegādes drošumu, energoefektivitāti/pieprasījuma pārvaldību un vides aizsardzības un ar enerģiju no atjaunīgiem avotiem saistīto mērķu sasniegšanu, kā minēts šajā punktā, dalībvalstis var ieviest ilgtermiņa plānošanu, ņemot vērā iespēju, ka sistēmai varētu vēlēties piekļūt trešās personas.”

Regula (EK) Nr. 1370/2007

- 9 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1370/2007 (2007. gada 23. oktobris) par sabiedriskā pasažieru transporta pakalpojumiem, izmantojot dzelzceļu un autoceļus, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 1191/69 un Padomes Regulu (EEK) Nr. 1107/70 (OV 2007, L 315, 1. lpp.), 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šīs regulas mērķis ir saskaņā ar [Savienības] tiesību aktiem noteikt, kā kompetentās iestādes var rīkoties sabiedriskā pasažieru transporta jomā, nodrošinot vispārējas nozīmes pakalpojumus, lai, cita starpā, to būtu vairāk, lai tie būtu drošāki, kvalitatīvāki vai ar mazākām izmaksām, nekā tas būtu panākams ar tirgus spēkiem vien.

Lai to nodrošinātu, šajā regulā ir definēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem kompetentās iestādes, kad tās uzliek saistības sniegt sabiedriskos pakalpojumus vai slēdz attiecīgus līgumus par šādiem pakalpojumiem, sabiedrisko pakalpojumu sniedzējiem kompensē radušās izmaksas un/vai kā atlīdzību par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistību izpildi piešķir ekskluzīvas tiesības.”

- 10 Šīs regulas 2. panta “Definīcijas” e) punktā ir noteikts:

“Šajā regulā:

[..]

e) “sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības” ir kompetentās iestādes definēta vai noteikta prasība, lai nodrošinātu vispārējas nozīmes sabiedriskā pasažieru transporta pakalpojumus, ko tirgus dalībnieks, ja tas ņemtu vērā savas komerciālās intereses, neuzņemtos vai neuzņemtos tādā pašā mērā vai ar tādiem pašiem nosacījumiem, nesaņemot papildu atlīdzību.”

Regula (ES) Nr. 2017/352

- 11 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/352 (2017. gada 15. februāris), ar ko izveido ostas pakalpojumu sniegšanas sistēmu un kopīgos noteikumus par ostu finanšu pārredzamību (OV 2017, L 57, 1. lpp.), 2. panta 14. punktā “sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības” šīs regulas izpratnē ir

definētas kā “prasība, kas definēta vai noteikta, lai nodrošinātu tos vispārējas nozīmes ostas pakalpojumus vai darbības, ko operators, ja tas ņemtu vērā savas komerciālās intereses, neuzņemtos vai neuzņemtos tādā pašā mērā vai ar tādiem pašiem nosacījumiem”.

Spānijas tiesību normas

Dekrētlikums 14/2010

- 12 2010. gada 23. decembra *Real Decreto-ley 14/2010 por el que se establecen medidas urgentes para la corrección del déficit tarifario del sector eléctrico* (Karaļa Dekrētlikums 14/2010, ar ko nosaka steidzamus pasākumus, lai novērstu tarifu deficītu elektroenerģijas nozarē, turpmāk tekstā – “Dekrētlikums 14/2010”) (BOE Nr. 312, 2010. gada 24. decembris, 106386. lpp.) ceturtajā apsvērumā ir paredzēts:

“Otrkārt, lai samazinātu ar tarifu saistītās izmaksas, ir paredzams, ka ražošanas uzņēmumi parastajā režīmā finansēs Rīcības plānu 2008.–2012. gadam, kas pieņemts ar Ministru padomes 2005. gada 8. jūlija lēmumu, ar kuru tiek īstenoti pasākumi, kas ir paredzēti dokumentā “Energotaupības un energoefektivitātes stratēģija Spānijā laika posmā no 2004. līdz 2012. gadam”. Turklāt tiek noteikts katra uzņēmuma procentuālais ieguldījums plāna finansēšanā, attiecīgi grozot *Ley de Presupuestos Generales del Estado de 2011* (2011. gada valsts vispārējā budžeta likums) noteikumus.”

- 13 Saskaņā ar Karaļa Dekrētlikuma 14/2010 trešo papildu noteikumu “Energotaupības un energoefektivitātes programmu finansēšana 2011., 2012. un 2013. gadam”:

“1. No elektroenerģijas sistēmas iekasētās summas, lai finansētu Rīcības plānu 2008.–2012. gadam, kas apstiprināts ar Ministru padomes 2005. gada 8. jūlija lēmumu, ar ko ir konkretizēti ar Ministru padomes 2003. gada 28. novembra vienošanos apstiprinātajā dokumentā “Spānijas energotaupības un energoefektivitātes stratēģija 2004.–2012. gadam” noteiktie pasākumi, 2011. un 2012. gadā attiecīgi 270 miljonu EUR un 250 miljonu EUR apmērā finansē no elektroenerģijas ražošanas uzņēmumu iemaksām atbilstoši šajā tabulā noteiktajai procentuālajai daļai:

Uzņēmums	Procenti
<i>Endesa Generación SA</i>	34,66
<i>Iberdrola Generación SA</i>	32,71
<i>GAS Natural SDG SA</i>	16,37
<i>Hidroeléctrica del Cantábrico SA</i>	4,38
<i>E.ON Generación SL</i>	2,96
<i>AES Cartagena SRL</i>	2,07
<i>Bizkaia Energía SL</i>	1,42
<i>Castelnou Energía SL</i>	1,58
<i>Nueva Generadora del Sur SA</i>	1,62
<i>Bahía de Bizkaia Electricidad SL</i>	1,42
<i>Tarragona Power SL</i>	0,81
Kopā	100,00

2. Summas, kas maksājamas no elektroenerģijas sistēmas Rīcības plānam, kuru Ministru padome apstiprinājusi, pamatojoties uz 1. punktā minēto, 2013. gadā tiek finansētas no elektroenerģijas ražotāju uzņēmumu iemaksām saskaņā ar 1. punktā paredzētajiem procentiem līdz pat maksimālajai summai – 150 miljoniem EUR.”

Rīcības plāns 2008.–2012. gadam

- 14 Rīcības plāna 2008.–2012. gadam, kas pieņemts ar Ministru padomes 2005. gada 8. jūlija lēmumu, kopsavilkumā ir paredzēts:

“Energotaupības un energoefektivitātes politika ir sabiedrības progresa virzītāja, jo: tā veicina sociālo labklājību; tā veido sociālās atbildības elementu; tā virza cilvēku rīcību uz ilgtspējīgu attīstību; ar to izveido jaunu ietvaru uzņēmumu konkurētspējas attīstībai, un kopumā – tā atbilst solidaritātes starp pilsoņiem un tautām principam.

Šiem vadošajiem principiem ir jāizpaužas programmās, kādas ir izklāstītas šajā dokumentā, kura vadlīnijām ir jākalpo, lai sasniegtu šādus stratēģiskos mērķus:

1. Energotaupībā un energoefektivitātē saskaņot ekonomiskas izaugsmes un sociālās labklājības instrumentu.
 2. Ieviest atbilstīgus nosacījumus, lai sabiedrībā paplašinātos un attīstītos izaugsme energotaupības un energoefektivitātes jomā.
 3. Iekļaut energotaupību un energoefektivitāti visās nacionālajās stratēģijās un, it īpaši, Spānijas klimata pārmaiņu stratēģijā.
 4. Iedrošināt konkurenci tirgū, pamatojoties uz energotaupības un energoefektivitātes pamatprincipu.
 5. Nostiprināt Spānijas līderpozīciju energotaupības un energoefektivitātes jomā.”
- 15 No šī kopsavilkuma izriet, ka paralēli šādām valstu stratēģijām “[Savienība] ir ieviesusi šajā pat virzienā vērstu politiku. Tas pats attiecas uz [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvu [2006/32/EK (2006. gada 5. aprīlis), par enerģijas galapatēriņa efektivitāti un energoefektivitātes pakalpojumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 93/76/EEK (OV 2006, L 114, 64. lpp.)]”.
 - 16 Tāpat minētajā kopsavilkuma pārskatā ir norādīts, ka no ekonomiskā viedokļa Rīcības plānam 2008.–2012. gadam ir nepieciešami ļoti lieli finanšu resursi, lai stimulētu tautsaimniecībai un energoefektivitātei radītu reālu privāto ieguldījumu impulsu, kas lielākoties izrādās ekonomiski izdevīgi, bet kas liek pieņemt lēmumu par tādu līdzekļu ieguldīšanu, kuru pieejamība vienmēr ir ierobežota. Plāna īstenošanai nepieciešamajiem valsts līdzekļiem ir trīs veida avoti: i) līdzekļi, ko programmai piešķirusi Spānijas administrācija ar *Instituto para la Diversificación y Ahorro de la Energía (IDAE)* (Enerģijas diversifikācijas un taupīšanas institūts, turpmāk tekstā – “IDAE”), kas stājies *Centro de Estudios de la Energía* (Enerģijas pētījumu centrs) un autonomo kopienu līdzvērtīgo organizāciju vietā, palīdzību; ii) līdzekļi no struktūrfondiem, tādiem kā Eiropas Reģionālās attīstības fonds (ERAF), un iii) elektroenerģijas un gāzes nozaru atkārtoti ieguldītie līdzekļi “nolūkā uzlabot efektivitāti šajās nozarēs.”

Strīdīgais rīkojums un IDAE

- 17 Pamatojoties uz 2014. gada 27. janvāra Dekrētlikuma 14/2010 trešo papildu noteikumu, valsts likumdevējs pieņēma *Orden IET/75/2014 por la que se regulan las transferencias de fondos, con cargo a las empresas productoras de energía eléctrica, de la cuenta específica de la Comisión Nacional de los*

Mercados y la Competencia al Instituto para la Diversificación y Ahorro de la Energía, en el año 2013, para la ejecución de las medidas del Plan de Acción de Ahorro y Eficiencia Energética 2011-2020, y los criterios para la ejecución de las medidas contempladas en dicho plan (Rikojums IET/75/2014, kas reglamentē naudas līdzekļu pārskaitījumus, kas jāveic elektroenerģijas ražošanas uzņēmumiem no Nacionālā tirgus un konkurences komisijas īpašā konta Enerģijas diversifikācijas un taupīšanas institūtam 2013. gadā pasākumu īstenošanai saskaņā ar Energotaupības un energoefektivitātes rīcības plānu 2011.–2020. gadam un šajā plānā noteiktajiem pasākumu īstenošanas kritērijiem) (2014. gada 29. janvāra BOE Nr. 25, 5875. lpp.; turpmāk tekstā – “strīdīgais rikojums”).

- 18 Strīdīgā rikojuma 1. panta 1. punktā ir precizēts, ka tā mērķis ir definēt līdzekļu pārskaitījuma procedūru no *Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia* (Nacionālā tirgus un konkurences komisija) un *IDAE* īpašā konta attiecībā uz tiem līdzekļiem, kas ir pieminēti Dekrētlukuma 14/2010 trešajā papildu noteikumā.
- 19 *IDAE* tostarp tiek finansēts no to uzņēmumu saimnieciskajiem ieguldījumiem, uz kuriem attiecas pēdējā minētā tiesību norma, un šī institūta ietvaros daļēji tiek īstenotas valdības pieņemtās rīcības un efektivitātes programmas. *IDAE* tika izveidots ar 1985. gada 27. decembra *Ley 46/1985, de Presupuestos Generales del Estado para 1986* (Valsts vispārējā budžeta likums 46/1985) (1985. gada 28. decembra BOE Nr. 311, 40637. lpp.) 21. papildu noteikumu kā publisko tiesību subjekts, lai pārvaldītu un attīstītu ekonomikas politiku, enerģijas taupīšanu un diversifikāciju.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 20 2014. gada 31. janvārī *GDF Suez Cartagena Energía SL*, tagad *Engie Cartagena*, cēla prasību *Audiencia nacional* (Valsts mēroga lietu tiesa, Spānija), lūdzot atcelt strīdīgo lēmumu tā prettiesiskuma dēļ un piešķirt saskaņā ar šo rikojumu pārskaitītajām summām līdzvērtīgu kompensāciju. *Engie Cartagena* it īpaši apstrīd summu, kuras samaksa tai bija jāuzņemas atbilstoši rīcības plānam 2008.–2012. gadam un kas ir aprēķināta, pamatojoties uz dekrētlukumu 14/2010.
- 21 *Engie Cartagena* it īpaši apgalvo, ka kritēriji un principi, kas ir ieviesti ar 2010. gada 20. aprīļa spriedumu *Federutility* u.c. (C-265/08, EU:C:2010:205), kā arī ar 2016. gada 7. septembra spriedumu *ANODE* (C-121/15, EU:C:2016:637) un kuriem jābūt sabiedrisko pakalpojumu saistību noteikšanas pamatā, šajos konkrētajos valsts tiesību aktos neesot izpildīti.
- 22 *Audiencia Nacional* (Valsts mēroga lietu tiesa) norāda, ka, ieviešot obligāto iemaksu, kas paredzēta Dekrētlukuma 14/2010 trešajā papildu noteikumā, kuru izpildot tika pieņemts strīdīgais rikojums, valsts likumdevējs esot vēlējis samazināt tarifu deficītu elektroenerģijas nozarē, novēršot, ka šo izmaksu finansēšana tiek uzlikta visai elektroenerģijas sistēmai. Proti, atbilstoši tā apsvērumiem “ši dekrētlukuma mērķis ir steidzami labot tarifu deficītu elektroenerģijas nozarē”. Tādēļ Dekrētlukums 14/2010, konkrētāk – šis trešais papildu noteikums, iekļaujoties to daudzo normu starpā, kuras valsts likumdevējs ir pieņēmis, lai labotu tarifu deficītu elektroenerģijas nozarē.
- 23 Iesniedzējtiesa šaubās par šīs obligātās iemaksas atbilstību principiem, kas ir iedibināti ar Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktu, un jautā it īpaši par to, vai minētā obligātā iemaksa ir sabiedrisko pakalpojumu saistības, ko valsts noteikusi pārskatāmi un nediskriminējoši un kas garantē uzņēmumiem vienlīdzīgu piekļuvi patērētājiem.
- 24 Minētā tiesa uzskata, ka no šī 3. panta 2. punkta izriet, ka vispārējās ekonomiskās interesēs dalībvalstīm ir tiesības ieviest sabiedrisko pakalpojumu pienākumus, kas var attiekties tostarp uz vides aizsardzību, ieskaitot energoefektivitāti, enerģiju, kas ražota, izmantojot atjaunojamus energoresursus, un klimata aizsardzību, saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/8/EK (2004. gada 11. februāris) par koģenerācijas veicināšanu, pamatojoties uz lietderīgā siltuma pieprasījumu iekšējā

enerģijas tirgū, un ar ko groza Direktīvu 92/42/EEK (OV 2004, L 52, 50. lpp.), kā arī Direktīvu 2006/32, saistībā ar kurām ir tikušas pieņemtas energoefektivitātes un energoefektivitātes programmas 2011.–2013. gadam, kā arī Dekrētlukums 14/2010.

- 25 Spānijā šie pasākumi ir ietverti Energotaupības un energoefektivitātes rīcības plānā 2011.–2020. gadam, kura pārvaldību centralizē *IDAE*, kas ir publiska iestāde. Šī rīcības plāna mērķiem tiek ieviesta dotācija un saimnieciskā [līdzekļu] nodošana, kas paredzētas Dekrētlukuma 14/2010 trešajā papildu noteikumā, kopā ar tāda mantiska snieguma prasību, kurš likumā, ar kuriem ir noteikts obligātais maksājums, ir noteikts attiecībā uz vienpadsmit minētajiem uzņēmumiem. Šīs saimnieciskās [līdzekļu] nodošanas nolūks ir izpildīt *IDAE* mērķus.
- 26 Šī tiesa norāda, ka Dekrētlukuma 14/2010 trešajā papildu noteikumā ir noteikts, ka finansējums turpmāk ir tikai atsevišķu nozares uzņēmumu pienākums, tā vietā, lai paredzētu vispārēju pienākuma sadalījumu sistēmai vai finansēšanu no budžeta, kas nozīmētu, ka attiecīgā dalībvalsts pieprasa un uzliek šiem uzņēmumiem sabiedrisko pakalpojumu saistības saskaņā ar Direktīvu 2003/54 un 2009/72 noteikumiem. Tādējādi minētā tiesa uzskata, ka – kad energoefektivitātes programmu finansēšana no vispārējā finansējuma, ko sedz sistēma, pāriet uz finansējumu, par kuru ir atbildīgi konkrēti elektroenerģijas ražotāji, kas saistoši tiek noteikti ar likumu, – šī finansējuma prasība tiktāl, ciktāl runa ir par saimnieciska un finanšu rakstura lēmumu, kura mērķis un tiešais nolūks ir tomēr veikt pasākumus, kas saistīti ar vides aizsardzību, ieskaitot energoefektivitāti un klimata aizsardzību, ir sabiedrisko pakalpojumu saistība.
- 27 Taču *Audiencia Nacional* (Valsts mēroga lietu tiesa) uzskata, ka – pretēji prasībām, kuras izriet no Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkta, – Dekrētlukumā 14/2010 nav precizēts ne obligāto iemaksu apmēra noteikšanai piemērotais kritērijs, ne arī procentu likmju sadalījuma pamatojums, ne arī jautājums, vai šo uzņēmumu nozarē šo uzņēmumu apjoms un nozīmīgums ir bijuši izšķiroši, un – apstiprinošas atbildes gadījumā – kritēriju, kas izmantoti šī nozīmīguma noteikšanai, raksturs.
- 28 Tādējādi ar Dekrētlukuma 14/2010 trešo papildu noteikumu esot noteikts sabiedriskā pakalpojuma pienākums, nesniedzot nekādu citu norādi vai pamatojumu kā vien to, kas attiecas uz tarifu deficīta likumīgu samazinājumu, bet tas varētu izrādīties esam pretrunā principiem, kuri izriet no Direktīvām 2003/54 un 2009/72 attiecībā uz sabiedrisko pakalpojumu prasībām elektroenerģijas nozarē. Līdz ar to, ja šis pasākums ir sabiedrisko pakalpojumu saistības, tad tā ieviešanas gadījumā tas varētu nozīmēt nepietiekami pamatotu diskrimināciju starp uzņēmumiem viņu tiesību un pienākumu ziņā, ar kuru turklāt netiek ievēroti principi, kas ir piemērojami šāda veida pienākumiem elektroenerģijas nozarē.
- 29 Šādos apstākļos *Audiencia Nacional* (Valsts mēroga lietu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Karaļa Dekrētlukuma 14/2010 “par energoefektivitātes un energotaupības plānu 2011., 2012. un 2013. gadam finansēšanu” trešajā papildu noteikumā iekļautā tiesību norma, kas ir izteikta šādi: “[..] no elektroenerģijas sistēmas iekasētās summas, lai finansētu Rīcības plānu 2008.–2012. gadam, kas apstiprināts ar Ministru padomes 2005. gada 8. jūlija lēmumu, ar ko ir konkretizēti ar Ministru padomes 2003. gada 28. novembra vienošanos apstiprinātajā dokumentā “Spānijas energotaupības un energoefektivitātes stratēģija 2004.–2012. gadam” noteiktie pasākumi, 2011. un 2012. gadā attiecīgi 270 miljonu EUR un 250 miljonu EUR apmērā finansē no [elektroenerģijas] ražošanas uzņēmumu iemaksām atbilstoši šajā tabulā noteiktajai procentuālajai daļai:

Uzņēmums Procenti

[..]

[Engie] Cartagena 2,07

[..]”,

ir sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības Direktīvas 2003/54 3. panta 2. punkta un Direktīvas 2009/72 izpratnē?

2) Ja faktiski tās ir sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, vai tās ir skaidri definētas, pārskatāmas, nediskriminējošas un pārbaudāmas?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 30 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka finanšu iemaksa, kas ir noteikta vairākiem elektroenerģijas ražotājiem uzņēmumiem, lai finansētu energotaupības un energoefektivitātes programmas, kuras pārvalda valsts iestāde, ir šajā normā noteiktās sabiedrisko pakalpojumu saistības.
- 31 Vispirms ir jānorāda, pirmkārt, ka šī jautājuma ietvaros iesniedzējtiesa atsaucas arī uz Direktīvas 2003/54 3. panta 2. punktu. To ievērojot tiktāl, ciktāl, no vienas puses, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Direktīva 2009/72 bija piemērojama dienā, kad *Engie Cartagena* cēla prasību iesniedzējtiesā pret strīdīgo rīkojumu, un, no otras puses, šī norma nav tikusi būtiski grozīta pēc pēdējās minētās direktīvas pieņemšanas, Tiesas atbilde uz minēto jautājumu būs tikai par Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktu.
- 32 Otrkārt, ievērojot tiesas sēdes laikā notikušās debates par obligātā maksājuma iespējami fiskālo raksturu, ir jānorāda, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertie elementi neļauj Tiesai droši noteikt, vai šai obligātajai iemaksai ir šāds raksturs. Tomēr jāatgādina, ka, ja iesniedzējtiesa – ņemot vērā piemērojamās valsts tiesības – uzskata, ka šis faktiski ir šāds gadījums, tad Direktīva 2009/72, ieskaitot tās 3. panta 2. punktu, nav piemērojama tādām valsts tiesiskajam regulējumam, ar ko tiek izveidota obligātā iemaksa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 7. novembris, *UNESA u.c.*, no C-80/18 līdz C-83/18, EU:C:2019:934, 56. punkts).
- 33 Pēc šiem ievada apsvērumiem ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktu, pilnībā ievērojot attiecīgos EK līguma noteikumus, it īpaši EKL 86. pantu [tagad LESD 106. pants], dalībvalstis uzņēmumiem, kas darbojas elektroenerģijas nozarē, var vispārējās ekonomikas interesēs piemērot sabiedrisko pakalpojumu saistības attiecībā uz drošību, tostarp apgādes drošību, piegādes regularitāti, kvalitāti un cenu, kā arī vides aizsardzību. Šādas saistības ir skaidri jādefinē, tām jābūt pārskatāmām, nediskriminējošām un pārbaudāmām, un tām jāgarantē, ka Savienības elektroenerģijas uzņēmumiem ir vienlīdzīga piekļuve valstu patērētājiem.
- 34 Attiecībā uz jēdzienu “sabiedrisko pakalpojumu saistības” ir jākonstatē, ka, tā kā Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktā nav sniegta neviena atsauce uz valsts tiesībām saistībā ar šim jēdzienam piešķiramo nozīmi, piemērojot šo direktīvu, ir jāuzskata, ka minētajā tiesību normā ir ietverts autonomas Savienības tiesību jēdziens, kas tās teritorijā ir jāpiemēro vienveidīgi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 21. februāris, *Tele2 Telecommunication*, C-426/05, EU:C:2008:103, 26. punkts, un 2016. gada 9. novembris, *Wathelet*, C-149/15, EU:C:2016:840, 29. punkts).
- 35 Protams, saskaņā ar Direktīvas 2009/72 50. apsvērumu sabiedrisko pakalpojumu saistības būtu jādefinē valstu līmenī, ņemot vērā situāciju attiecīgajā valstī, tomēr dalībvalstīm ir jāievēro Savienības tiesību akti. Taču šīs normas tikai norāda uz dalībvalstīm esošo iespēju uz valsts tiesību normu pamata nolemt – noteikt vai nenoteikt konkrētiem uzņēmumiem sabiedrisko pakalpojumu saistības, kā arī definēt šo saistību saturu ar atrunu, ka tās atbilst Savienības tiesībām.
- 36 Tādējādi minētajā apsvērumā ietvertā atsauce uz dalībvalstu tiesībām attiecas tikai uz jēdziena “sabiedrisko pakalpojumu saistības” piemērošanu.

- 37 Pirmām kārtām, lai interpretētu šo jēdzienu, ir jānorāda, ka, lai gan nedz Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktā, nedz jebkādā citā šīs direktīvas noteikumā nav ietverta jēdziena “sabiedrisko pakalpojumu saistības” definīcija, no šī noteikuma teksta tomēr ir iespējams izsecināt šo jēdzienu veidojošos elementus šīs direktīvas izpratnē.
- 38 Proti, no vienas puses, no tā var secināt, ka saskaņā ar Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkta pirmo teikumu dalībvalstis “uzņēmumiem, kas darbojas elektroenerģijas nozarē”, var vispārējās ekonomikas interesēs piemērot sabiedrisko pakalpojumu saistības [un] ka šīm saistībām ir jābūt tādām, kas liek šiem pašiem uzņēmumiem sniegt ieguldījumu attiecīgās dalībvalsts noteiktajā vispārējās tautsaimnieciskas nozīmes mērķa sasniegšanā.
- 39 No otras puses, Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktā ir skaidra atsauce uz EKL 86. pantu (tagad LESD 106. pants) tādā ziņā, ka dalībvalstīm, kad tās uzliek sabiedrisko pakalpojumu saistības šīs Direktīvas 2009/72 normas izpratnē, ir it īpaši pilnībā jāņem vērā šī līguma norma.
- 40 Taču Tiesa jau ir nospriedusi, ka LESD 106. panta 2. punktā, kurš attiecas uz uzņēmumiem, kam ir uzdots veikt vispārējās tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma pārvaldību, dalībvalstu intereses izmantot noteiktus uzņēmumus kā ekonomikas vai sociālās politikas instrumentu ir paredzēts saskaņot ar Savienības interesēm nodrošināt atbilstību konkurences noteikumiem un saglabāt vienotā tirgus saliedētību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1999. gada 21. septembris, *Albany*, C-67/96, EU:C:1999:430, 103. punkts, kā arī 2016. gada 7. septembris, *ANODE*, C-121/15, EU:C:2016:637, 43. punkts).
- 41 Tātad šī judikatūra ir apstiprinājums tam, ka attiecīgajiem uzņēmumiem ir jābūt pienākumam pašiem rīkoties, lai sasniegtu izvirzīto vispārējās tautsaimnieciskas nozīmes mērķi.
- 42 Turklāt no atsauces uz LESD 106. pantu Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punktā izriet, ka ar šo pēdējo minēto normu atļautās sabiedrisko pakalpojumu saistības ir atkāpe no konkurences normām. Tādējādi šķiet, ka sabiedrisko pakalpojumu saistības minētās normas izpratnē – kā norāda Eiropas Komisija savos rakstveida apsvērumos – ir valsts iejaukšanās tirgus darbībā, lai sasniegtu vispārējās tautsaimnieciskas nozīmes mērķi, kas liek elektroenerģijas nozares uzņēmumiem rīkoties tirgū uz valsts iestāžu noteiktu kritēriju pamata.
- 43 Šādu jēdziena “sabiedrisko pakalpojumu saistības” interpretāciju atbalsta šī jēdziena definīcijas, kas ir norādītas citos Savienības tiesību aktos. Proti, nepastāvot šī jēdziena definīcijai Direktīvā 2009/72 un tā kā runa ir par Savienības likumdevēja izmantotu jēdzienu daudzos atvasinātajos tiesību aktos, it īpaši tajās kompetences jomās, kas norādītas LESD 4. pantā, tādās kā enerģētika vai transports, tādi akti – kas nav Direktīva 2009/72 – ir šī paša jēdziena interpretācijai lietderīgas atsauces šīs direktīvas izpratnē.
- 44 Taču šajā ziņā, kā savu secinājumu 42. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, it īpaši no Regulas Nr. 1370/2007 2. panta e) punkta, ar ko tika atcelta Regula Nr. 1191/69, un no Regulas Nr. 3577/92 par transporta jomu 2. panta 4. punkta, kā arī no Regulas 2017/352 par ostas pakalpojumu sniegšanu 2. panta 14. punkta izriet, ka jēdziens “sabiedriskā pakalpojuma saistības”, ko Savienības likumdevējs izmantojis šo regulu piemērošanas nolūkos, būtībā attiecas uz valsts iestāžu uzliktajām saistībām tirgus dalībniekam, kurš – ja tas ņemtu vērā tikai savas komerciālās intereses – tās neuzņemtos vai neuzņemtos tādā pašā mērā vai ar tādiem pašiem nosacījumiem.
- 45 No tā izriet, ka, ņemot vērā gan Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkta formulējumu, gan jēdziena “sabiedriskā pakalpojuma saistības” definīciju, kāda tā saskanīgi ir sniegta ar šiem Savienības likumdevēja pieņemtajiem tiesību aktiem citās jomās, kas nav elektroenerģijas tirgus, šis jēdziens Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkta izpratnē atbilst valsts iejaukšanās pasākumiem šī tirgus darbībā, nosakot elektroenerģijas nozares uzņēmumiem pienākumu rīkoties minētajā tirgū nolūkā sasniegt vispārējās tautsaimnieciskas nozīmes mērķi, pamatojoties uz valsts iestāžu noteiktiem kritērijiem. Līdz

ar to šo uzņēmumu brīvība rīkoties elektroenerģijas tirgū tiek ierobežota tādējādi, ka tikai savās komerciālajās interesēs šie uzņēmumi nebūtu piegādājuši konkrētas preces vai snieguši konkrētus pakalpojumus, vai nebūtu uzņēmušies to darīt tādā pašā mērā vai ar tādiem pašiem nosacījumiem.

- 46 Otrām kārtām, ir jānorāda, ka šī jēdziena “sabiedrisko pakalpojumu saistības” definīcija atbilst ar Direktīvu 2009/72 ieviestajai sistēmai.
- 47 Proti, no šīs direktīvas vispārīgās sistēmas izriet, ka tās mērķis ir izveidot elektroenerģijas iekšējo tirgu, kurš būtu pilnībā un patiešām atvērts un balstīts uz konkurenci, kurā visi patērētāji var brīvi izvēlēties savus piegādātājus un kurā visi piegādātāji var brīvi veikt savu preču piegādes saviem klientiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 28. novembris, *Solvay Chimica Italia* u.c., C-262/17, C-263/17 un C-273/17, EU:C:2018:961, 36. un 55. punkts, un 2019. gada 17. oktobris, *Elektrorazpredelenie Yug*, C-31/18, EU:C:2019:868, 39. punkts).
- 48 Tomēr šajā ziņā Direktīvā 2009/72 dalībvalstīm, ar atrunu par tajā norādīto nosacījumu ievērošanu, ir ļauts vispārējās tautsaimnieciskās interesēs piemērot sabiedrisko pakalpojumu saistības, kas kaitē attiecīgo saimnieciskās darbības subjektu brīvībai rīkoties konkrētajā tirgū un tādējādi ietekmē atklātas konkurences procesus šajā tirgū. Tieši tādēļ, ka sabiedrisko pakalpojumu saistības veido ierobežojumus pilnībā un efektīvi atvērta un konkurētspējīga elektroenerģijas iekšējā tirgus izveidei, Savienības likumdevējs ir noteicis dalībvalstīm nosacījumus, kas šīm pēdējām ir jāievēro, ja tām šīs saistības būtu jānosaka par obligātām saimnieciskās darbības subjektiem. Proti, atbilstoši šīs direktīvas 3. panta 2. punktam šādām saistībām ir jābūt skaidri definētām, pārskatāmām, nediskriminējošām un pārbaudāmām un tām garantē, ka Savienības elektroenerģijas uzņēmumiem ir vienlīdzīga piekļuve valstu patērētājiem.
- 49 Šo apsvērumu gaismā ir jāpārbauda, vai obligātā iemaksa ir ietverama jēdzienā “sabiedrisko pakalpojumu saistības” Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkta izpratnē.
- 50 Šajā nozīmē ir jāpiebilst, ka iesniedzējtiesa uzskata, ka, ieviešot obligāto iemaksu, kas paredzēta Dekrētlikuma 14/2010 trešajā papildu noteikumā, kuru izpildot tika pieņemts strīdīgais rīkojums, valsts likumdevējs esot vēlējis samazināt tarifu deficītu elektroenerģijas nozarē, novēršot, ka šī samazinājuma finansēšana tiek uzlikta visai elektroenerģijas sistēmai, tātad – patērētājiem. Šī tiesa precīzē, ka ieņēmumi no šīs iemaksas tiek izmantoti, lai finansētu IDAE pārvaldītās rīcības programmas, un tas, pēc *Engie Cartagena* un sabiedrību, kas iestājušās pamatlietā, domām, apstiprinot, ka obligātās iemaksas mērķis ir vides aizsardzība un enerģijas ietaupījuma gūšana.
- 51 Tomēr jākonstatē, ka – tā kā ar šo obligāto iemaksu netiek noteikta nekāda prasība attiecīgajiem uzņēmumiem, kas ierobežotu to brīvību rīkoties elektroenerģijas tirgū – šāda iemaksa nevar tikt ietverta jēdzienā “sabiedrisko pakalpojumu saistības” Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkta izpratnē. It īpaši, ar šādas iemaksas noteikšanu šiem uzņēmumiem nekādi netiek uzlikts pienākums piegādāt noteiktas preces vai sniegt konkrētus pakalpojumus, kurus tie nebūtu piegādājuši vai snieguši tādā pat apmērā vai pie tādiem pat nosacījumiem, ņemot vērā tikai savas komerciālās intereses.
- 52 Šajā ziņā jānorāda, ka vienīgi apstākļi, ka obligātā iemaksa tiek pārskaitīta uz IDAE, kas ir atbildīgs par rīcības programmu energotaupības un energoefektivitātes jomā ieviešanu, pārvaldīto fondu, tomēr nenozīmē, ka saimnieciskās darbības subjekti, kuriem ir noteikts šīs iemaksas samaksas pienākums, tiek pakļauti “sabiedriskā pakalpojuma saistībām” minētā noteikuma izpratnē.
- 53 Proti, šis apstākļi attiecas vienīgi uz obligātās iemaksas ieņēmumu galamērķi, bet ar to nav pietiekami, lai uzskatītu, ka šīs iemaksas maksājums ir sabiedriskā pakalpojuma saistības minētās tiesību normas izpratnē, kā tā ir definēta šī sprieduma 45. punktā. Tas, ka IDAE, iespējams, īsteno vispārējās tautsaimnieciskās nozīmes mērķi, pats par sevi nav atbilstošs, jo lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par jautājumu, vai sabiedrisko pakalpojumu saistības ir noteiktas nevis šim institūtam, bet, gluži pretēji, elektroenerģijas ražošanas uzņēmumiem.

- 54 Turklāt *Engie Cartagena* un personu, kas iestājušās pamatlietā, aizstāvētās nostājas pieņemšana nozīmētu, ka visi finansiālo ieguldījumu pienākumi, kas saimnieciskās darbības subjektiem elektroenerģijas tirgū paredzēti valsts tiesiskajā regulējumā, ņemot vērā šīs iemaksas galaprodukta vienīgo mērķi, būtu “sabiedrisko pakalpojumu saistības” Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkta izpratnē, un tas acīmredzami pārsniegtu to šī jēdziena apjomu, kādu to Savienības likumdevējs ir izmantojis šajā noteikumā.
- 55 Tāpat apstākļi, uz ko norāda iesniedzējtiesa, nevar atspēkot šī sprieduma 51. punktā ietvertu secinājumu, ka energotaupības un energoefektivitātes prasības iepriekš tika finansētas, tās uzskatot par izmaksām, kas jāsedz visai elektroenerģijas sistēmai, un tātad galu galā – galapatērētājiem, nevis, kā šobrīd, – konkrētiem elektroenerģijas ražotājiem. Proti, šis apstākļi attiecas uz personām, kurām ir pienākums līdzfinansēt šīs programmas, kas, kā to savos rakstveida apsvērumos norāda arī Komisija, principā nevar ietekmēt minētā pienākuma raksturu.
- 56 Visbeidzot ir jākonstatē, ka – pretēji *Engie Cartagena* un sabiedrību, kas iestājušās pamatlietā, apgalvojumiem – obligātais ieguldījums atšķiras no valsts pienākumiem lietās, kurās pasludināti 2010. gada 20. aprīļa spriedums *Federutility* u.c. (C-265/08, EU:C:2010:205); 2011. gada 21. decembra spriedums *ENEL* (C-242/10, EU:C:2011:861), kā arī 2016. gada 7. septembra spriedums *ANODE* (C-121/15, EU:C:2016:637). Proti, lietās, kurās tika taisīti šie spriedumi par valsts pasākumiem, attiecīgi tika noteiktas prasības par “atsauces cenu” dabasgāzes piegādei, pamatojoties uz elektroenerģijas piegādes piedāvājuma formulējumu un uz dabasgāzes pārdošanas reglamentētajiem tarifiem. Visi šie pasākumi noteica attiecīgo uzņēmumu preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas kārtību.
- 57 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Direktīvas 2009/72 3. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka finanšu iemaksa, kas ir noteikta konkrētiem elektroenerģijas ražotājiem uzņēmumiem, lai finansētu energotaupības un energoefektivitātes programmas, kuras pārvalda valsts iestāde, nav šajā normā noteiktā sabiedriskā pakalpojuma saistība.
- 58 Ņemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 59 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu 3. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka finanšu iemaksa, kas ir noteikta konkrētiem elektroenerģijas ražotājiem uzņēmumiem, lai finansētu energotaupības un energoefektivitātes programmas, kuras pārvalda valsts iestāde, nav šajā normā noteiktā sabiedriskā pakalpojuma saistība.

[Paraksti]